

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 475/05
23.05.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Љубомира Вучковића, Милене Инић-Дреџун, Бате Цветковића и Војимира Цвијовића, чланова већа и саветника Весне Веселиновић, записничара, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела примања мита из члана 254. став 4. у вези става 2. КЗ РС, одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Смедереву и браниоца оптуженог, адвоката АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Смедереву К број 58/03 од 02. 02. 2004. године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. ЗКП, у присуству оптуженог АА и његовог браниоца, адвоката АБ, дана 23. 05. 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе Окружног јавног тужиоца у Смедереву и браниоца оптуженог АА и пресуда Окружног суда у Смедереву К број 58/03 од 02. 02. 2004. године ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Смедереву К број 58/03 од 02. 02. 2004. године оптужени АА оглашен је кривим због кривичног дела примања мита из члана 254. став 4. у вези става 2. КЗ РС за које је осуђен на казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 27. 07. 2003. до 15. 08. 2003. године.

Истом пресудом оптужени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 3.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 590,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

На основу одредбе члана 84. и 85. ОКЗ од оптуженог је одузета имовинска корист прибављена кривичним делом, па је обавезан да у року од 15 дана по правноснажности пресуде изврши уплату износа од 40.000,00 динара на рачун буџета Републике Србије.

Против ове пресуде жалбу су изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Смедереву због одлуке о казни са предлогом да Врховни суд преиначи побијану пресуду и оптуженог АА за извршено кривично дело осуди на строжију казну.

- Бранилац оптуженог АА, адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и због одлуке о кривичној санкцији, са

предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет упути првостепеном суду на поновно суђење и са захтевом да се оптужени и његов бранилац у смислу члана 375. ЗКП обавесте о седници већа другостепеног суда.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж. број 607/05 од 29. 03. 2005. године предложио је да Врховни суд Србије уважи жалбу Окружног јавног тужиоца у Смедереву изјављену против првостепене пресуде и исту преиначи тако што ће оптуженог осудити на строжију казну затвора и одбије жалбу браниоца оптуженог као неосновану, те у делу, на који се жалба односи, првостепену пресуду потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца и присуству оптуженог АА и његовог браниоца, адвоката АБ, на којој је размотрио све списе овог предмета, заједно са побијаном пресудом, па је након оцене жалбених навода и мишљења Републичког јавног тужиоца датог у напред наведеном писменом поднеску нашао:

Жалбе су неосноване.

У првостепеном поступку нису учињене, нити првостепена пресуда садржи оне битне повреде одредаба кривичног поступка, а ни повреде кривичног закона на које Врховни суд, као другостепени, у смислу члана 380. ЗКП пази по службеној дужности.

Побијајући првостепену пресуду због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП, бранилац оптуженог у жалби указује да се пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати јер је чињенично стање првостепени суд засновао на записнику о постављању "полицијске клопке" од 23. 07. 2003. године, записнику о претресању лица од 27. 07. 2003. године истичући да у ове мере извршене без наредбе надлежног истражног судије, потврде о привремено одузетим предметима извршеним кривичним делом од 27. 07. 2003. године, као и на листингу одлазних и долазних позива за мобилни телефон оптуженог са образложењем да се ради надзору без налога истражног судије. Жалбом браниоца оптуженог се указује да је учињена и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП која се састоји у томе што је изрека пресуде неразумљива, да у пресуди нису наведени разлози о свим одлучним чињеницама као и да су дати разлози пресуде нејасни.

По оцени Врховног суда, неосновано се жалбом браниоца оптуженог оспорава првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП, јер се пресуда не заснива на доказима на којима се према одредбама ЗКП не може заснивати. Ово стога што су мере предузете у преткривичном поступку од стране Органа унутрашњих послова Смедерево у свему извршене у складу са овлашћењима које Орган унутрашњих послова има према одредбама Законика о кривичном поступку, па су у складу са чланом 225. став 2. ЗКП сачињени и записници о постављању "полицијске клопке" од 23. 07. 2003. године, записник о претресању лица од 27. 07. 2003. као и потврда о привремено одузетим предметима од 27. 07. 2003. године, а предузимање оваквих мера од стране Органа унутрашњих послова је било, у конкретном случају, оправдано, због постојања сумње да ће лице одбацити, сакрити или уништити предмете које треба од њега одузети као доказ у кривичном поступку, а у конкретном случају обележене новчанице. Надаље, по оцени Врховног суда, првостепени суд је прегледом листинга одлазних и долазних позива за мобилни телефон оптуженог искључиво утврдио податак када су оштећени и оптужени контактирали, али не и садржај њихових разговора, те је исти послужио само приликом оцене исказа оштећеног, па су жалбени наводи браниоца оптуженог да је на овај начин дошло до повреде права на приватност оптуженог, оцењени као неосновани.

Неосновани су жалбени наводи браниоца оптуженог којима се указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП. Наиме, Врховни суд налази да је, противно наводима у жалби, пресуда јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује како је оптужени АА извршио предметно кривично дело и које је све радње предузео ради извршења истог. Такође, из наведених разлога се види који докази потврђују одлучне чињенице о извршењу кривичног дела и како је првостепени суд ценио изведене доказе, а што је све у складу са садржином доказа на којима се заснивају утврђењем првостепеног суда.

Оспоравајући побијану пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања жалбом браниоца оптуженог се истиче да првостепени суд није на поуздан начин утврдио да је оптужени од оштећеног ББ, у

два наврата примио износе од по 20.000,00 динара, нити је утврђено да ли је оптужени наведене новчане износе примио пре, у току или после обављених службених радњи које је био дужан да изврши по пресуди Трговинског суда у Пожаревцу П број 766/01 од 30. 10. 2002. године и споразуму закљученом између АД "ГГ" кога је заступао директор АА и ГПП "ВВ" кога је заступао директор ББ. Такође жалбом бранилац оптуженог указује да чињенично стање није потпуно утврђено, јер првостепени суд није утврдио број поверилаца предузећа АД "ГГ", чији је генерални директор био оптужени АА, нити редослед њихових потраживања што је требало разјаснити ангажовањем вештака финансијске струке.

По оцени Врховног суда, изнетим жалбеним наводима браниоца оптуженог не доводи се у сумњу закључак првостепеног суда да је оптужени у критичном периоду извршио кривично дело примања мита из члана 254. став 4. у вези става 2. КЗ РС на начин и под околностима ближе описаним у изреци побијане пресуде.

Чињенично стање је утврђено на основу исказа оштећеног ББ, записника ОУП-а Смедерево о постављању "полицијске клопке" од 23. 07. 2003. године, записника о претресању лица од 27. 07. 2003. године, које је извршено над оптуженим АА, потврди о привремено одузетим предметима ОУП-а Смедерево од 27. 07. 2003. године, листинга одлазних и долазних позива за мобилни телефон број _____ чији је корисник био оптужени АА и то за период од 01. 05. до 30. 07. 2003. године, као и на основу одбране оптуженог, а које доказе је првостепени суд правилно оценио појединачно и у међусобној повезаности као и са одбраном оптуженог, те тако потпуно и тачно утврдио чињенично стање.

Правилно је првостепени суд оценио као неосновану одбрану оптуженог којом је негирао да је у два наврата од оштећеног ББ примио новац у износу од по 20.000,00 динара, да би потом, у оквиру својих службених овлашћења, као директор АД "ГГ" издао налоге за пренос дела дуговања на рачун повериоца ГПП "ВВ", нити да је од оштећеног ББ захтевао тачно опредељен износ да би дао налог за коначну исплату дугованог истом повериоцу, на име чега је примио износ од 28.000,00 динара, јер је иста у супротности са исказом сведока оштећеног ББ који га доследно и недвосмислено терети да му је приликом два сусрета дао новчане износе од по 20.000,00 динара након чега су уследиле уплате од стране оптуженог на рачун његовог предузећа, истовремено указујући да му је оптужени приликом сусрета од 22. 07. 2003. године тражио износ од 200.000,00 динара како би дао налог за исплату остатка дуга због чега му је и предао износ од 28.000,00 динара дана 27. 07. 2003. године.

Самим тим првостепени суд је правилно као веродостојан прихватио исказ оштећеног ББ, који ничим није доведен у сумњу и који је поткрепљен другим изведеним материјалним доказима.

На основу изведених доказа и одбране оптуженог, супротно жалбеним наводима браниоца оптуженог, несумњиво је утврђено време извршења свих радњи обухваћених конструкцијом продуженог кривичног дела примања мита из члана 254. став 4. у вези става 2. КЗ РС, па и оних када је оптужени примио од оштећеног у два наврата новчане износе од по 20.000,00 динара како би у оквиру својих службених овлашћења која је имао као генерални директор АД "ГГ" извршио службену радњу коју је био дужан да изврши односно да Предузећу оштећеног ББ исплати дуг утврђен правноснажном пресудом Трговинског суда у Пожаревцу П број 766/01 од 30. 10. 2002. године као и да је примање означених новчаних износа у оба случаја претходило извршењу службених радњи од стране оптуженог.

По оцени Врховног суда, оцењен је као неоснован жалбени навод браниоца оптуженог којим се првостепена пресуда оспорава због непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер би утврђивање броја поверилаца и редоследа њихових потраживања било сувишно и није било од значаја за одлучивање у овој кривично правној ствари.

Правилан је закључак првостепеног суда да је оптужени кривично дело извршио са директним умишљајем јер је као одговорно лице био свестан чињенице да у два наврата прима новац да би у оквиру свог службеног овлашћења извршио службену радњу коју је иначе морао извршити због чега је и дао налоге за исплату дела дуговања предузећу оштећеног као и да је захтевао тачно одређен износ да би дао налог за исплату остатка дуга због чега је и примио износ од 28.000,00 динара, о чему је првостепени суд дао јасне и довољне разлоге, које у свему као правилне прихвата и Врховни суд.

Према томе, првостепени суд је чињенично стање описано у изреци побијане пресуде потпуно и правилно утврдио и на тако утврђено чињенично стање правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама оптуженог стичу сва законска обележја једног продуженог кривичног дела примања мита из

члана 254. став 4. у вези става 2. КЗ РС, будући да је исти извршио три истоврсне одвојене радње од којих свака садржи законска обележја означеног кривичног дела, да постоји временски континуитет, јединство умишљаја и истоветност оштећеног, те су стога жалбени наводи браниоца оптуженог којима се указује на повреду кривичног закона оцењени као неосновани. Неосновани су и жалбени наводи браниоца оптуженог којима се указује да би се код последње радње извршења кривичног дела примања мита из члана 254. став 4. у вези става 2. КЗ РС када је оптужени примио износ од 28.000,00 динара, радило о покушају кривичног дела, јер је по налажењу Врховног суда означено кривично дело свршено и самим захтевањем поклона од стране оптуженог па је без значаја што му је означени новац одузет приликом "полицијске клопке" и што службена радња од стране оптуженог потом није извршена.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, а поводом жалбе Окружног јавног тужиоца у Смедереву и браниоца оптуженог, Врховни суд налази да је оптуженом правилно изречена казна затвора те су жалбени наводи и предлози неосновани. По оцени Врховног суда, првостепени суд је правилно оценио и утврдио све околности у смислу одредбе члана 41. ОКЗ, који су од утицаја на одмеравање казне, а којим околностима је дао адекватан значај и правилно оптуженог АА за кривично дело примања мита из члана 254. став 4. у вези става 2. КЗ РС, осудио на казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 27. 07. 2003. до 15. 08. 2003. године. По налажењу овог суда тако одмерена казна сразмерна је тежини и степену друштвене опасности извршеног кривичног дела као и степену кривичне одговорности оптуженог, те је нужна али довољна за постизање сврхе кажњавања из члана 33. ОКЗ.

Одлука о одузимању имовинске користи од оптуженог прибављене извршењем кривичног дела донесена је правилном применом одредби члана 84. и 85. ОКЗ, тако да се њена законитост не може доводити у питање.

На основу свега изложеног, Врховни суд је на основу члана 388. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар Председник већа-судија

Весна Веселиновић, с.р. Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка

МЂ